

MOLENAAR ZONDER DOGMA'S

'We leven maar van één wind: *ruach*'



'Beter is een handvol rust dan beide vuisten vol zwoegen en naja-gen van wind.' Prediker 4:6 zou zomaar de lijftekst van molenaar Peter van der Windt kunnen zijn. Sinds zijn burn-out jakkert hij niet meer. Ook in zijn leven met God is ontspanning gekomen. "God wil je hebben zoals je bent: slecht, vies en vuil."

Peter van der Windt (46) uit Maassluis kijkt fris uit zijn ogen. Door weer en wind fietst hij al dertig jaar op zijn zestig jaar oude Gazelle naar zijn werk, de Aeolus, zijn molen in Vlaardingen. Maar hij is graag buiten. Hij heeft wel een rijbewijs, maar geen auto. Dat is geen prettig ding. "En waarom zou je iets kopen wat je niet nodig hebt?" De molen is officieel niet van Van der Windt, maar na dertig jaar werken op deze koren-molen is hij wel het gezicht geworden.

Bevriende passanten die 'hun molenaar' opeens deftig gekleed zien, grijpen hun kans. "Je ziet er niet uit! Waar is dat voor? En wat ruik je lekker, normaal stink je." Even later: "Dag buurman, draaien met die molen, kom op!"

De wind houdt nergens rekening mee

De molen heeft zeven verdiepingen, en de klim naar de top op zo'n veertien meter hoogte lijkt een gebed zonder end. Van der Windt, wijzend op een diep gat met een grote schroef: "Hier meng ik boekweitmeel met bloem, voor lekkere poffers. Verder breng ik de molen aan de praat, ik help in de winkel of maak koekjesmixen." Ouderwets wachten op wind is er niet meer bij. "De wind houdt geen rekening met schaftijden en nachtrust. Molenaars die zonder motor werken, zijn op

één hand te tellen. We leven maar van één wind: ruach, de heilige wind. Maar: als er een paar dagen geen wind staat, word ik tóch een beetje sacherijnig." Het molenaarsvak zit in zijn bloed, maar het is niet altijd makkelijk. "Sta je daar, in regen en wind de zeilen weg te halen, als een schip op zee. Het is ook gevaarlijk. Als een zeil uit je handen slaat en je laat niet los, vlieg je mee. Met een zonnetje en windkracht 3 is een molen prachtig, maar bij windstoten of plotseling draaiende wind worden het gevaarlijke machines. Als het wiekenkruis met wieken van 27 meter eraf valt... Er raakte hier eens een molensteen los, die vloog door de hele molen heen."

Geen wasmachine

Eenmaal terug in zijn eenvoudige dijkhuisje stookt Van der Windt de kachel hoog op. In het woonvertrek waar ook zijn bed staat, zet hij met een dikke sigaar in de mond twee koppen oploskoffie en koeken op tafel. "Ik voel me niet thuis in hoe men leeft: gejaagd, te veel communicatie en informatie, te weinig rust. Mensen willen nú schaatsen, niet wachten op ijs, dus maken ze ijsbanen of skeelers." Van der Windt heeft geen computer, mobiele telefoon, wasmachine of koelkast. Wassen doet hij in de schuur; kleren een nachtje in de soda, spoelen en uitwringen. "Ik ben niet tegen welvaart en luxe, maar men doet alsof we er recht op hebben, terwijl het gros van de wereld sterft van de honger. Ik kan dan niet in weelde leven. Wat ik niet uitgeef aan luxe, kan ik weggeven. God gaf me alles al, ook toen ik niet naar Hem vroeg. Waarom moet ik dan dat vele zoeken, dat luxe?"

Niet in jezelf wroeten

Een paar jaar geleden raakte de molenaar overspannen. Door het harde werken, maar ook door geestelijke veranderingen liet zijn lichaam het afweten. "Ik ging veel twijfelen, ook over de vraag of God bestond. Ik was lid van een orthodoxe kerk, zat vol met kennis en wist precies wat wel en niet mocht. Maar zonder een goed bekeringsverhaal mocht ik niet aan het Avondmaal, en men wist precies te vertellen wanneer je wel of niet verloren gaat. Door die prediking raakte ik geestelijk uitgeput. Het was donker hoor, ik wist niet... dat het zó donker kon zijn..." Tranen vullen zijn ogen. "Daarom ging ik bij mijn ouders naar de kerk om op te laden. Dat Christus voor mij gestorven was, ontdekte ik pas toen ik daar wél aan het Avondmaal ging. Iets in de preek raakte mij, ik kan het eigenlijk niet vertellen..." Zijn boodschap wint het van de tranen. Met een liefdevolle blik: "God wil je hebben zoals je bent: slecht, vies en vuil – en dat blijf je, óók als je gelooft. Zo gauw je weer in jezelf gaat zitten wroeten, gaat het



mis. Ik mocht gaan geloven dat God het voor mij heeft gedaan, dat ik het niet meer hoefde te doen. 43 jaar was ik toen..." Glimlachend: "Een beetje lang over gedaan, hè?" Molenaar zijn, in de weer met de elementen, lekker alleen. Misschien wel het beste medicijn tegen overspannenheid? Hij knikt blij. "Ik geniet van de zon, of de zwoele wind in het voorjaar. Ik hoorde een versje op de radio: Als ik mijn neus voel lopen die tintelt van de kou, dan denk ik: wow! Als je dát beleeft... dát is het. Daar heb je geen dogma voor nodig."

'Als er een paar dagen geen wind staat, word ik tóch een beetje sacherijnig'

Molenaar Peter van der Windt is woensdagmiddag te zien in Geloven op 2.



Woensdagmiddag, Nederland 2